

Júlia

Világszerte Nr. 1

Andie Brock

Válni vagy nem válni?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Andie Brock, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 648. eredeti címe: *The Last Heir of Monterrato* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 648. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-324-3

• *Kép*: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó*: dr. Bayer József

• *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix

• *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail cím*: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A forradás volt az első, amin Lottie szeme azonnal megakadt. Vörös csík húzódott a férfi arcán a szemöldökétől egészen az arccsontjáig. A látványtól az asszonynak fájdalmasan görcsbe rándult a gyomra. Mély lélegzetet vett, mielőtt megszólalt volna. A feszültség a kis irodahelyiségben szinte tapintható volt.

– Rafael?

– Charlotte!

Az asszony idegesen egyik lábáról a másikra állt.

– Hogy... hogy vagy? – préselte ki magából.

– Élek. – A férfi hangja hideg volt, és érzelemmentes, ahogy az íróasztal szélének támaszkodott.

– Amint látod.

– Hát persze. Borzasztóan sajnálom. Már mint a balesetet.

– Köszönöm. – A gyorsan rávágott válasz nyilván arra szolgált, hogy elejét vegye minden érzelemnyilvánításnak. Nem mintha Lottie-nak szándékában lett volna ilyesmi. Tudta, hogy Rafael rosszul viseli az érzélgősséget. Tőle meg különösképpen.

Lottie figyelte, ahogy a férfi előlép az íróasztal mögül. A mozgása merevnek tűnt. Több mint egy fejvel magasabb volt az asszonynál. Egy darabig csak álltak egymással szemben. Végül a férfi előrehajolt, és a hüvelykujjával megsimogatta a felesége arcát.

Lottie behunyta a szemét, ahogy érezte a férfi forró leheletét. Az érintését.

A következő pillanatban a férfi visszahúzódott, és az asszony szemügyre vette a sérüléseit. Az egész arcát karcolások borították, és az egyik oldalon hatalmas véraláfutás húzódott.

– Tehát az arcod...? – kezdte Lottie óvatosan. Tudta, hogy a férje már azért is haragszik, hogy egyáltalán szóba hozta a témát. De hát neki tudnia kell! – Gondolom, a sérülések csak felszínesek.

– Helyesen gondolod.

– És a tested többi része? – Attól, ahogy a férfi rábámult, a nő elvörösödött. – Úgy értem, milyen sérüléseket szenvedtél még?

– Ahhoz képest, hogy háromezer méterről zuhantam le, igazán jelentékteleneket.

Lottie szidta magát, mint a bokrot. Hogy tehet fel ilyen ostoba kérdést? Hány ember élt túl egy háromezer méteres zuhanást, hogy utána be tudjon róla számolni? Különben is, pontosan tudja, milyen mértékűek Rafael sérülései. Az újságok megírták. A vállá kificamodott, a bordái eltörték, és a szilánkok a tüdőt is megsértették.

– Sikerült kideríteni, hogy miért nem nyílt ki az ejtőernyő?

– Pech, a sors akarata. Nevezd, ahogy akarod – vont a vállát. Unottnak tűnt. – Van jelentősége?

– Nincs. Bizonyára nincs. – Noha Rafael látszólag könnyedén félresöpörte a kérdést, Lottie biztos volt benne, hogy alaposan kivizsgálták az ügyet. Ha sikerült megtalálni a felelőst, az aligha úszta meg szárazon. – Végül is szerencséd volt.

– Szerencsém? – A férfi hangja nem arról árulkodott, mintha különösképpen szerencsésnek érezné magát.

– Mivel a fa lefékezte a zuhanást. Sokkal rosszabbul is végződhetett volna a dolog.

– Úgy van – felelte Rafael rezzenéstelen arccal. – Meg is halhattam volna.

Az asszony zavarában felnevetett, de azonnal el is szégyellte magát. Hiszen ebben az egész helyzetben nincs a világon semmi nevetnivaló.

Természetesen felkészült, és százszor is meghányta-vetette magában, mit fog mondani, ha viszontlátja Rafaelt. Még a repülőúton is újra átgondolt mindent. Bebeszélte magának, hogy készen áll. Hogy szembe tud nézni azzal, ami következik. Hogy el tudja viselni ezt az utolsó találkozást.

Mégis, amikor itt állt szemben azzal a férfival, akibe halálosan szerelmes volt, elpárolgott a

begyakorolt önbizalma. Az arca legapróbb részletére is pontosan emlékezett. A mandulavágású szemétől a határozott álláig.

Bárcsak ne emlékezne!

– Akkor adjunk hálát az Úrnak ezért a fáért? – Az asszony egyik lábáról a másikra állt, és kezét mélyen bedugta a nadrágzsebébe. Maga is érezte, milyen mesterkéltségre hangja. Semmiképpen sem akarta, hogy a férfi észrevegye, legszívesebben leborult volna a porba ez elé a fa elé, és hálából a kiálló gyökereket csókolgatta volna. – Nagyon örülök, hogy a megfelelő helyen állt.

Rafael vágott egy grimaszt.

– Igazán kedves tőled, hogy ennyire aggódsz miattam.

Ez azonban cseppet sem úgy hangzott, mintha komolyan gondolná. A férfi hideg és gúnyos viselkedése egyértelműen jelezte, hogy gyűlöli a feleségét.

Lottie eredetileg azt remélte, hogy az idő minden sebet begyógyít. Ám nyilvánvalóan semmi ilyesmi nem történt. Két éve annak, hogy elment, és a házassága romjait hátrahagyva Angliába menekült. Most azonban, hogy a Palazzo Monterratóban itt állt Rafaellel szemben, világossá vált, milyen rövid volt ez a két év. A hangulat kettejük között éppen olyan gyötrően fájdalmas, mint amikor ő elhagyta a férjét.

– Természetes, hogy aggódom – mondta. Tisztában volt azonban azzal, hogy a szavai képtelenségnek tűnhetnek a férfi számára mindazok után, ami történt. Lottie ösztönösen heves vágyat érzett, hogy bebizonyítsa, mégsem rossz ember. – Ez soha nem is fog megváltozni – tette még hozzá.

– Igazán megható, de semmi szükség a fölösleges együttérzésre. – A férfi visszament az íróasztalhoz. – Azért vagy itt, mert valami fontos dolgot akarok veled megbeszélni. Kérlek, ülj le!

Lottie helyet foglalt a férfival szemben. Szálegyenesen ült, és a kezét összekulcsolta az ölében. Tudta, hogy mi következik. Azóta számított rá, hogy megkapta az e-mailt.

Megrémült, amikor a beérkező üzenetek feladói között megpillantotta a Rafael Revaldi nevet. Attól, hogy a férfi ilyen váratlanul jelentkezik, egy pillanatra szabályosan pánikba esett.

Az üzenet rövid volt, és célratörő. A férje találkoztól kért tőle a következő hétre. Közölte, hogy ehhez minden szükséges feltételt biztosít. Noha az üzenet egy szóval sem említette a megbeszélés célját, az asszonynak semmi kétsége nem volt. A pusztán gondolat is jeges rémülettel töltötte el.

Rafael válni akar!

Lottie igyekezett hűvös távolságtartást színlelni, ez azonban nem segített. Pedig most erősnek kell lennie!

– Tudom, hogy miért rendeltél ide. Elhíheted, hogy én is ugyanúgy szeretnék végre túl lenni rajta, mint te. Nem szándékozom semmiféle nehézséget támasztani, vagy húzni-halasztani az ügyet.

Lottie egy pillanatra valami veszedelmeset vélt felvillanni Rafael tekintetében. De aztán a férfi lehunyta a szemét, és nem lehetett többé látni, hogy mi megy végbe benne. Szólni sem szólt semmit.

– Ha az iratok már mind készen vannak... – hadarta tovább az asszony. Szeretett volna minél hamarabb túl lenni azon, ami elkerülhetetlen. – Ha csak az aláírásomra van szükség, akkor azt itt most elintézzhetjük, és...

– Megállnál egy pillanatra? – emelte fel bosszúsan a jobb kezét a férfi. – Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– A válaszról, természetesen. – Lottie érezte, hogy pusztán ettől a rettenetes szótól az arcába fut a vér. – Tudom, hogy ezért rendeltél ide.

Rafael előrehajolt. A zakója finom anyaga megfeszült széles vállán, ahogy az asztalra könyökölt.

– Honnan veszed, hogy el akarok válni tőled?

Lottie a körmét rágta idegességében.

– Már eltelt két év. – Az asszony úgy érezte, hogy Rafael sötét tekintete szinte beléfúródik. Erőt kellett vennie magán, hogy a férfi szemébe nézzen. – Jogilag ennyi ideig tartó különélésre van szükség a közös megegyezéses váláshoz.

– És azt gondolod, hogy ezért hívtalak ide?
– Hát nem?
– Hidd el, Charlotte, ha én egyszer el akarok válni, akkor azt keresztül is viszem. Az angol jogszabályok vajmi kevésbé érdekelnek.

Hát persze, gondolta Lottie, milyen ostoba is volt! Tudhatta volna, hogy Rafael számára a törvények olyan dolgok, amelyek csak másokra érvényesek. Neki van elég hatalma ahhoz, hogy az igényeihez igazítsa őket.

Az asszony gyors pillantást vetett a férje arcára. Nem mertte hosszasan nézni, hiszen nagyon jól tudta, milyen hatást vált ki belőle. Rafael arc kifejezése hideg és elutasító volt.

Örömét leli abban, hogy őt így elbizonytalanítja? Ha igen, jól titkolja. Soha még ilyen komolynak és elutasítónak nem látta a férjét. De hát ő tudja, hogy Rafael válni akar! Az e-mail megerősítette a legrosszabb sejtéseit, amelyek már három hete gyötörték. Azóta, amióta az interneten véletlenül belebotlott egy szalagcímbe, amely rémülettel töltötte el.

Rafael Revaldi, Conte di Monterrato egy ejtőernyős ugrás során rettenetes balesetet szenvedett. Hajszálon múlt az élete.

Lottie a hír olvastán úgy elkezdett remegni, hogy a kezében lévő kapucsínó kilöttyent. Azonnal tudni akart minden részletet. Addig szigorúan tartotta magát a fogadalmához, hogy Rafael nevét sohasem üti be semmiféle keresőbe. Ez az elhatározása azonban egy csapásra feledésbe merült.

Az internetről ömlött a sok információ. Az olasz bulvárlapok tele voltak szenzációhajhász beszámolókkal a vakmerő grófról, aki valóságos csoda folytán élte túl a háromezer méteres zuhanást.

Lottie eleinte csak a balesettel foglalkozó híradásokra figyelt. Rövidesen azonban már nem tudott úrrá lenni a kíváncsiságán. Végül már minden morzsányi pletykát mohó érdeklődéssel olvasott. Azok pedig nem csak az istenkísértésnek beillő vállalkozásokról szóltak, a félelmetes csúcsok megmászásáról és a zuhatagokkal teli folyón való kajakozásról. Bőven esett szó nőkről is.

Szebbnél szebb nőkről, akik jótékonyági gálákon feltűntek az oldalán. Valamennyiükben volt valami közös. Mindegyikük szemében ott csillogott a büszkeség: „Ma este az enyém! Azt akarom, hogy így is maradjon!”

Amikor Lottie értesült a balesetről, az első gondolata az volt, hogy a legelső géppel odarepül, hogy személyesen győződjön meg Rafael hogylétéről. A pletykalapok azonban alaposan lehűtötték. Ezek a képek világosan megmutatták, hogy neki már nincs helye Rafael életében. Ez tulajdonképpen rendben is volt. Még akkor is, ha neki megszakad a szíve, amiért most arról kell beszélniük, hogy elvágják az utolsó köteléket is, amely összefűzi őket.

Eltökélten kihúzta magát, hogy szembenézzen a férfi komor tekintetével. Válaszokra volt szüksége.

– Ha jól értem, nem azért vagyok itt, mert válni akarsz. Akkor lennél olyan kedves elmagyarázni, miért citáltál ide?

Egy hosszú pillanatig olyan csend volt, hogy csak az óra ketyegése hallatszott.

– Azért vagy itt, mert valamit kérnem kell tőled. – Rafael jelentőségteljes szünetet tartott. Látszott rajta, hogy nehezebbre esik megfogalmazni a mondandóját.

Lottie figyelte, ahogy a férje tőle teljesen szokatlan módon az arany töltőtollával babrál. Mellbe vágta a felismerés: Rafael ideges.

– Azt hiszem, meg kellene próbálnunk még egyszer... – szólalt meg végül a férfi.

Lottie-nak majd kiugrott a szíve a helyéről.

– Ezt komolyan mondd?

– Igen – felelte Rafael. – Még egyszer meg kellene próbálnunk, hogy gyerekünk szülessen.

Az asszony úgy érezte magát, mint akit leöntöttek egy vödör jeges vízzel.

– Gyereket? – Lottie nem akart hinni a fülének. Egyszerre roppant keserű lett a szája íze.

– Igen, Charlotte. Nem látom semmi okát, miért ne vennénk fontolóra a dolgot.

Nem, igazán nincs semmi oka – attól eltekintve, hogy a házasságunk kész katasztrófa volt, több mint két éve nem is beszélünk egymással, és te gyűlölsz engem.

– Nem értem – csóválta kábultan a fejét az asszony. – Hogy jutott az eszedbe...?

– Találtam egy új orvost, aki a mesterséges megtermékenyítés kitűnő szakembere. Iránban dolgozik – magyarázta Rafael Lottie legnagyobb elképedésére. – Tisztában van a helyzetünkkel. Tudja, hogy egyetlen lefagyasztott megtermékenyített petesejt áll rendelkezésünkre, amellyel tehetünk még egy utolsó kísérletet. Meg van győződve róla, hogy ezúttal sikerülni fog.

A férfin a hűvös viselkedése ellenére látszott, hogy tele van bizakodással.

Lottie nem először élte át ezt. Ismerte Rafael eltökéltségét, amikor arról volt szó, hogy ő teherbe essen. De hát az még egy másik élet volt! Mielőtt különváltak volna Seraphina halála után...

A kislányuk a huszonötödik héten, túlságosan korán jött világra. Csupán néhány értékes óra adatott neki az életből. A baleset traumája, az idő előtti vajúdás, a szülés komplikációi már csak halvány emléket jelentettek az asszony számára. Mintha mindez valaki mással történt volna. Azt a fájdalmat azonban, hogy látnia kellett, amint a kislánya hiába küzd az életéért, sohasem tudta feldolgozni.

Amikor Seraphina végül meghalt, és minden kábelt, csövet eltávolítottak a parányi, élettelen testéről, Lottie a karjába vette, és dajkálta. A mai napig meg volt győződve róla, hogy ennél rosszabb nem történhet senkivel. Ez volt egész élete legsötétebb napja. A sors azonban tartogatott számára még egy fájdalmas meglepetést. Rövidesen megtudta az orvosaitól, hogy természetes úton többé már nem eshet teherbe. A mesterséges megtermékenyítés az egyetlen reménye, hogy gyereke lehessen.

Rafael olyan csökönös elszántsággal látott hozzá a megvalósításhoz, hogy az már megszállottságnak tűnt. Számtalan lombikbébiprogramon mentek keresztül, de egyik sem járt sikerrel. Rafael azonban minden keserves csalódás után csak még makacsabb lett, még tántoríthatatlanabban küzdött a céljáért. Végül aztán a gyerek utáni vágy az egész életüket betöltötte, és tönkretette a házasságukat.

Lottie reszkető kézzel simított el egy aranszőke tincset az arcából. Ennek az örülségnek azonnal véget kell vetni!

Mély lélegzetet vett.

– Fölöslegesen pocskoltad a szakértőd drága idejét. Az a gondolat, hogy gyerekünk lehessen, egyszerűen nevetséges. Minek erről beszélni ennyi idő után? A házasságunknak nyilvánvalóan már vége.

Rafael tekintete találkozott Lottie ibolyakék szemének pillantásával, ahogy az asszony választ várva fürkészte az arcát. Kétségtelen, hogy a házasságuknak már vége. Azon a napon ért véget, amikor Lottie kijelentette, hogy nem szereti őt. Hogy soha nem is szerette.

A férfi magában szitkozódott, és minden erejével arra törekedett, hogy ne látsszon rajta a harag és a csalódás. Igyekezett úrrá lenni a lelkében dúló viharon. Nyugodtnak kell maradnia! Nem engedheti meg magának, hogy felbosszantsa Lottie megjátszott aggodalma vagy az, ahogy a közös múltjukat egyszerűen semmibe veszi. Már most is hajszál híján elrontott mindent.

Arra sajnós nem számított, hogy abban a pillanatban, ahogy Lottie belép a szobába, a szíve vadul kalapálni kezd. Maga sem tudta, mit érez tulajdonképpen. Haragot? Vágyat? De akármi is ez az érzés, roppant idegesítő.

Két év különélés sem elegendő a vágy csillapítására? Pedig azt remélte, hogy bőven elegendő. Most látta csak, mekkorát tévedett.

Hogy lehet valaki ennyire lenyűgöző? Azok a finom vonások, azok az ajkak, amelyeket annyiszor csókolt... Az asszony szűk farmert és egyszerű, fehér blúzt viselt, amely ugyan illedelmesen be volt gombolva, a melle mégis kirajzolódott alatta.

Rafael összeráncolta a homlokát, és beletúrt a hajába.

– Egy ilyen baleset, amelynek során hajszálon múlik az ember élete, elgondolkozásra kényszeríti. Be kell látnia, hogy nem legyőzhetetlen. A jövőre is gondolnia kell. Tíz nap a kórházban